

π ς
1676

Bl. 534, A.

B. m.

II c
1676

MICHAEL
lis Haslobñ Berlinen-
fis M. Ornithus
Auceps.

CVM ALIIS EIVS
dem Carminibus.

FRANCOFORDIÆ
CIS VIADRVM, ANNO
LXXI. supra
D. & M.

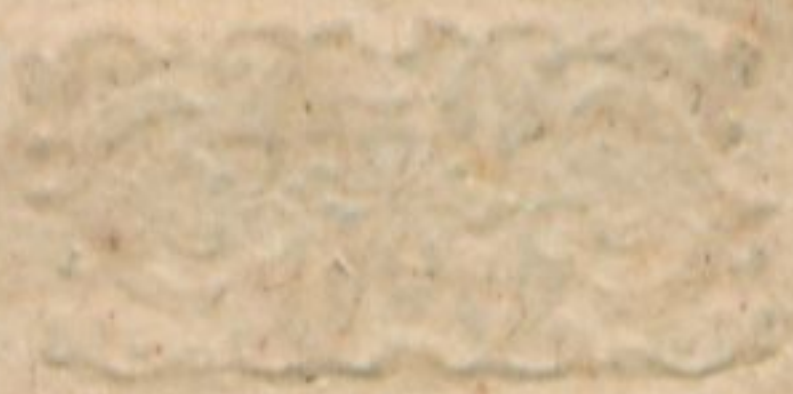
his Hasleopf Berne...

his M. Omnia

Abso...

EV M ALLIS E...

...

FRANCOFOR DIA

ES VADRV M ANNO

LXXI

D. R. M.

ORNITHVS AVCEPS.

Me uocat in campos sudi clementia cœli,
Et facies rerum melior, lenesq; calores.
Vrbis opes ualeant, urbisq; ualete tumultus:
Arbor odorifera sub humo mihi porrigit umbram,
Argutaq; canunt uolucres, iucundaq; circum
Auraleuat flammam, solis quas ingerit æstus.
Et sprea Cycnigero perstringit flumine ripas.
Hic operi insudare iuuat, rapidosq; calores
Sæpe laborando frustrari, et fallere fictis
Carminibus uolucres. Dubijs mihi cognite rebus
RECHBERGERE faue cœpto, Querciq; coronam
Necte comis. Nondum Lauros hederasue merebor.
Ipse tibi curas referam, quas Ornithus hausit
Innumeras Viadri postquam se uulsit ab undis,
Marchicus hunc tali reuocabat carmine Mœris.

Ornithe quod nobis Fatum qui casus ademit
Te procul à Viadro sub amœnæ flore iuuentæ
Tempore quo spirant gelidis in uallibus aera,
Pastoresq; auium cantus mirantur in agris?
Nobiscum poterat uolucres audire canentes,
Ponereq; insidias, fictasq; adiungere uoces
Clam latitans, prædamq; aliquam sperare sub umbra
Aut ubi sol radios gemmasset uespere summo
Dicere uersiculos, notosq; aspergere amores.

CUP

Cur abes, & curam nobis luctumq; relinquis
Ornithe, qua caperis, gratæ consortibus artis?
Iam Corydon, Daphnisq;, tibi carissimus unus,
Te gemitu reuocant, mallentq; agnoscere uultum
Absentis, notoq; ipsis sermone teneri:
Sed miseri repetunt notis sua carmina ripis.
Ipsa etiam pallet morti iam proxima Nice
Æmula Callirhoës præstantis corpore Nymphæ,
Quando reuersurum nequicquam sperat amantem.

En tibi delicias, Viader, tibi seruat amores,
Et gelidas ualles, gelidisq; in uallibus umbras.
Inq; umbris requiem tremulis auramq; salubrem.
His etiam fluuium iungit tibi dona daturum,
Inprimis saltus, ubi mane & uespere sero
Allicias uolucres arguta uoce canentes.
Hæc tibi dat frustra: sed enim, tua corda, sodales
Deseris ad uirides portantes retia syluas,
Impositasq; plagas tenui de canabe nexas,
Diuersasq; domos auium, baccasq; rubentes.

Felices saltus, coluit quos Ornithus auceps
Sape suam celebrans Leucen fastumq; superbum,
Doctus ubi indulsit primo sub mane uolucris
Arte quod hac præstans fuerat uernantibus annis.
Post uatum curas, resonæq; silentia uocis
Marchiacum nôrat miscere siligine uinum,
Hordeaq; adijcere, & milium, gratumq; papauer,
Cunctaq;

Cuncta q̄; edenda auibus medio proponere in agro.
Ille odium sensit, cognatae & iurgia gentis,
Liuoremq̄; Fides ubi nunc, ac candor amatur?
Iam fugias hostem: nec amicis credere tutum.

Spargite questuro fluuij uos spargite lymphas,
Ornithus antiquas sedes patriamq̄; reliquit
Orbe sub Arctoo. Fuit ista ingrata uoluntas.

Ab miseram sortem, nobis quæ sustulit illum
Digressum Viadro, & seruantem corde dolorem,
Cum lacrymæ illius caderent super ora querentis,
Taliaq̄; aetherias cœli spargentis in auras.

Credite Pastores, succedet Chlorea Nymphæ
Pasiphilæ: siquidem fidum contemnit amantem.
Virginibusnè adeò fastus? Vos sidera testor:
Desero Pasiphiles gratos inuitus amores.

Vos etiam ô, dulcis mihi turba, ualete sodales,
Fidite nec nimium: penitus diffidere turpe est.
Tu quoq; Callirhoë ualeas. Iam Chlorea nostros
Promerita est ignes. Valeas carissima tellus.

Dum fuerit mihi uita, tuum non odero nomen,
Talia dicebat, caramq̄; uidebat ad urbem,
Respiciensq̄; uiam lacrymis rorabat obortis.

Actus at in terras alias nunc Ornithus exul
Non pignus nostri prædulce reliquit amoris
Dum puto nos unâ ducturos longius annos.
Ille sed in terris alijs solatia quærit,
Quando omnis docto secura dat otia tellus.

A 2

Care

Care anime, o rediture, tuos inuise sodales:
Sponte tibi nutrit graecolentes Odera Rutas,
Atq; alias herbas, riguis quas Cælia lymphis
Inficit, infectasq; fouet, fotasq; per hortos
Anxia decerptit formosis vnguibus olim.
In reditum, toties optatum,serta daturas.
Dumq; ita sollicitè conspergit, crescite, dicit,
Crescite: mox aderit meus Ornithus, & geret herbas
Inuidia contra morsus, & triste venenum.

O mihi contingat iucundam cernere lucepe
Qua videam notos oculos, notasq; loquelas
Accipiam cupidus, discamq; exhausta sub Arcto
Exilia, & curas infinitosq; labores,
Quos procul à dulci patria, amplexuq; tuorum
Fortior ærumnis subiisti, & mille querelis:
Cum lacrymæ erumpent oculis, cum gaudia prodent,
Nec saturare aspectu animum propiore licebit.
Quæ tibi cantabit tuus olim carmina Mœris:
Carmina quæ pura facunda probauerit aure
Pegaseus Nomius, celebris nec spreuerit Acron,
Audiet hæc frustra Melite, frustraq; dolebit:
Cælia gaudebit, patriæ gaudebitis vrbes
Te lepidos ipso redeunte redisse lepôres.
Retia nunc solitasq; plagas, baccasq; resume
Daphni tuas, saltusq; pete, & loca cognita paucis.
Insidias pone, & volucres cape, decipe curas.

Ille

Ille canet: saltus gauderunt: Odera plaudet
Agnatos inter frutices, terraq; colores.

Quid doleo frustra uacuas conquestus ad auras,
Et peto solamen curae grauiumq; dolorum?
Ver reuehit flores, confectis frigore, campis:
Carmina non referunt Arctoïs Ornithon agris.
Sol radijs summus fouet in conualle virenti
Multiplices florum vires, quae corpora sanant,
Et morbos varios: nequeunt sed tollere curas
Ex animis flores exorto Vere reducti. (vultu

Ornithus hinc obijt. Lustrans roseo omnia
Phoebe pater serua pridem tua templa sequutum.
En tibi iam Quercum, Lauros mox afferet Aegon.
Inuia dum repetit nostris procul Ornithus agris.
Quo sine non veteres ostentant arua colores
Squallida nunc, aliàs vario pulcherrima cultu.
Nemo plagas gestat manibus, fert retia nemo,
Cessat & ipse labor, cessant in monte choreae
Ornithus at redeat, color aruis ille redibit
Pristinus, & crescet studium, crescentq; choreae.

Ornithus ad magnos erat adducendus honores
Gesturusq; hederas, Myrtiq; recentia ferta.
Dijs aliter visum. Facilis mutatio rerum est.
Si tamen antiquos impunè reuisset amores
Gaudebunt socij, gaudebit Caesia virgo,

A 4

Ruraq;

Ruraq; cum syluis, solitiq; ferentur honores,
Rursus & implebit concentibus Ornithus auras.

O quascunq; colis, pastor suauissime, terras
Hinc procul à Sueuo, Viadriq; binominis amni
Ornithæ care uale, longum uale Ornithæ care.
Si doleas, tecum Mœris, Corydonq; dolebit,
Et socius curæ uolet huic accedere Daphnis,
Si rectè ualeas, tecum tua cura ualebit
Mœris, & Arctous Corydon, dulcesq; sodalis
Leniter incidet uersus in cortice Daphnis.

Hactenus: & gratas repetiuit flebilis undas
Ingemuitq; istis curis ad flumina Mœris
Candidus & simplex: illum candoris amantes
Et Celadon, Lycidasq; graui mœrore sequuti
Cosolabantur, memores absentis amici
Exilium passi, dubiaq; incommoda sortis.
Cuncta dies aufert, curas quoq;: Sæpè uidemus
Quod graue leniri uotis. Hæc ultima sunt.

AD

AD MELCHIOREM

A RECHENBERG, EQ. SIL.

in funere affinis vVolgangi.

Siccine te tristes Rechenbergere querelas
Iuuerit ad longam continuare moram:
Ut neq; cum nostras credatur tollere curas,
Auferat ærumnas tristitiamq; dies:
Aut minuatur saltem, ne queat si demere totas,
Pars quia presenti nescit abesse malo:
Nec, quibus ut quodam fruere solamine, Musæ
Luctibus auxilium subsidiumq; ferant?
Non lacrymas ponis, sed enim te ducere uidi
Tot gemitus, caras imbre rigante genas.
Pullaq; iam uelat tibi corpus flebile uestis,
Certaq; de uultu signa dolentis eunt.
At uidi posuisse suum de corde dolorem
Cui pater aut frater nuper humatus erat.
Tunc tamen imprimis, quoties accederet illud
Quo grauis ex animo sueuit abire dolor.
Hoc equidem uidi: Sed non tamen improbo luctum
Iusta sub hoc casu quem tibi causa mouet.
Mutua nam quondam minuunt suspiria curas,
Ac nostri memores nos decet esse mali.
Aspicio damnum, quando letalibus undis
Obrutus affinis nocte silente fuit.

A 5

Huic

Huic soror optanti maturis nupserat annis.
Purpureas stabat cui rubor ante genas.
Illa fide prestans gaudebat amore mariti,
Et rosei cultrix illa pudoris erat.
Nunc igitur grauius Rechenbergere sororis
Nomine, sub Viadri fluminis vrbe, doles.
Parca quod, inceptum Fatis, turbauit amorem.
Coniuge sub uiduo mœsta querente toro.
Filia post obitum restat, quæ plorat adempto,
Patre nihil leti pectoris esse domi.
At genitrix orbata uiro lugere videtur
Vertice neglectis conspicienda comis.
Et reuocat thalami partem, si cernere possit
Pectoris, ærumnas percipientis, opem.
Ceu Thisbe lacrymis te Pyrame sæpe uocauit
Dum lepidus medio pectore sanguis abit.
Sic dolet in bellis crudeli morte peremptum
Inficiens, coniunx, imbre tepente genas.
Non aliter repetens animo miserabile funus
Spargit apud notas tristia verba soror.
Ver erat, & tellus auibus gaudebat & herbis,
Mitius & viridans ripa ferebat aquas:
Cum tuis affinis (quæ non est nulla voluptas)
Vectus equo celeri viuere rure cupit.
Noctis erat tempus finita luce diei
Cum parat, adducta nocte, redire domum.

Sec

sed malè dum cautus sinuosum pernatat amnem
Mergitur infido gurgite lapsus eques.
Quem (patriæ si quando salus afflictâ vocaret)
Militiæ socium Mars habiturus erat.
t (veluti floris cadimus nos more) necatum
Impositum voluit Mors uiolenta solo.
eu quoties miserum sperando fallitur æuum,
Et sumus instantis nescia turba necis ?
quàm fuerat melius bello sperasse fauorem,
Pro patria quoties bella gerenda forent,
hic viridi gaudens iisset victoria Lauro
Milite Teutonicas morte premente fores.
edita quin esset, cognatis grata, voluptas
Pro patrijs vitam deposuisse focis.
dubiam sortem: metam scit nemo malorum,
Sed mala concrescunt per fora, perq; domos.
tamen interdum nobis fert damna voluntas:
Qui cupies rectè viuere, viue Deo.
tra capit corpus, capit unda volubilis illud,
Aut etiam corpus turpiter ense cadit:
id tamen hîc restet, quæras: hoc scilicet vnum,
Omnia quo veniant letius, esse locum.
tra nihil poterit, nihil unda nocere beatis,
Verior in cœlis est quia nostra salus.
(modò sit nostræ talis facundia linguae)
E querulo poterat cadere corde dolor.

Exclamatio.

sed

Sed queritur domus orba suo cultore, sed effere
Tristitiam coniunx per mala tanta suam.
Filia sed plorat, tristis uicinia luget,
Flebiliter lacrymis sed loca cuncta madent.
Sicut ubi squallens effuso sanguine corpus
Ad patrias tristi fertur honore domos.
Non ita dilecto gemuit pro coniuge coniunx
Caria sub sceptris tradita cuius erat.
Tu quoque iam luges sub honesta clade sororis.
Cordis & in uultu signa dolentis habes.
En tibi se iungunt socij, quos Odera cernit
Pieridum studijs attribuisse moram.
Hinc tibi solamen ueniat (tu consule Musas)
Sic animis poterit questus abire tuis.
Dicere sed poteras: alia si morte perisset
Non adeo lacrymis intepuisse uelim.
Hei nimium frustra quereris. Qui uixit honestus
Et pius, in caelis ille beatus erit.
Opprimat innocuos tellus, condatq; sepulchro,
Clausaq; sub uili corpora seruet humo:
Tempus erit quando caelesti reddita luci
Percipient factis praemia digna suis.
Opprimat incautos fluuius, non unda tenebit
Membra, sed aspiciet rursus humata solo.
Crediderim (quia numen aquis) quod gurgite mer
Lenius alluens unda tulisset opem.

um tamen interea præstarct murmure luctum
Ex obitu sensim deficientis aquæ.
At factò quia iuncta fuit diuina uoluntas
Dedecet huic toties succubuisse malo.
Ergò tuo querulos ponas è corde dolores,
Et fragiles hominum sis memor esse uices.
Tardius hos, alios citius mors inuida tollit:
Tardius aut citius nos trahet hora semel.
O quater & supra felix, multumq; beatus
Qui moritur uero fisis amore Deo.
Ille ruinosæ deserto carcere terre
Sidereæ sanctos cernet in arce domus.
Ambrosiæq; cibos sumens & Nectaris haustus
Aligeri propior pars erit una chori.
Nunc ubi Bolgangus uiuit, nunc accola cœli
Nuper at infidæ gurgite mersus aquæ.
Sub terris immersus aquæ, sed pulchrior illic
Est niue, uel, natis Vere tepente, rosis.
Pectus & aspersum diuini sanguine Christi
Aspicit inuictam dona secuta fidem.
Quæ tuus affinis carpit regionibus illis
Sollicitos uiduæ conscius ire dies.
Sed uiduas curat Deus, & solatia natæ
Afferet, ac tandem meta doloris erit.
Tu Citharam sumens oblecta carmine Manes:
Non poterit emeres iste grauare labor.

Scilicet

Scilicet expectat supremi munus honoris,
Et genio pictas vltima dulcis erit.
Non etenim subito languent cum corpore sensus
Quos faciet socios ætheris vna dies.
Aspice me tumulo defuncti munere vitæ
Conscia lugubris carmina ferre lyræ.
Quamlibet a studijs ego sepius auocer istis
Non præcium Musas questus habere suam.
Et tamen inceptos, quantum licet, vrgeo cursus,
In noua nec vulgo iudice cœpta feror.
Huic similis labor esto tuus, nec desere Musas
Diuitijs præstans ingenioq; tuo.
Et cape sub Viadri confectum flumine Carmen
Quod, tibi iam notus, scribere iussit amor.
Sic tibi dent olim Lauri nouaserta camcenæ
Sic generi crescas gloria magna tuo.

AD MELCHIOREM A
RECHENBERGK EQ. SIL
in Patriam rediturum.

REchbergere meis amate Musis
Quantum quisq; mihi potest amari:
Mox ergò patrias videbis oras
Sicut nuper amiculum docebas,

Cum

*Cum sermo varius renasceretur ?
Cernes Elysiae vireta terrae
Exornandus honoribus relicto
Pisoso Viadro, tibiq; caris,
At me pra reliquis tuis amicis,
Nos inuisimus hortulos frequenter
Verno tempore: nos sitim leuantes
Dulci ueetare vidit, & iocatos
Miratus Viader fuit sub herbis.
Et de Vatibus optimis loculi
Nonnunquam fuimus, bonisq; libris,
Quis nunc alloquio leuare curas
Sexcentas volet ac meos labores ?
Cum votis citius meis abibis
Hei quantum rapies amice tecum
Nostri pectoris. Ah quod est negatum
Tecum cernere patriam venustam
Aheroumq; domum, domumq; Vatium.*

F I N I S.

Michael Haslobius F.

AK No 1676

ULB Halle

3

003 255 212

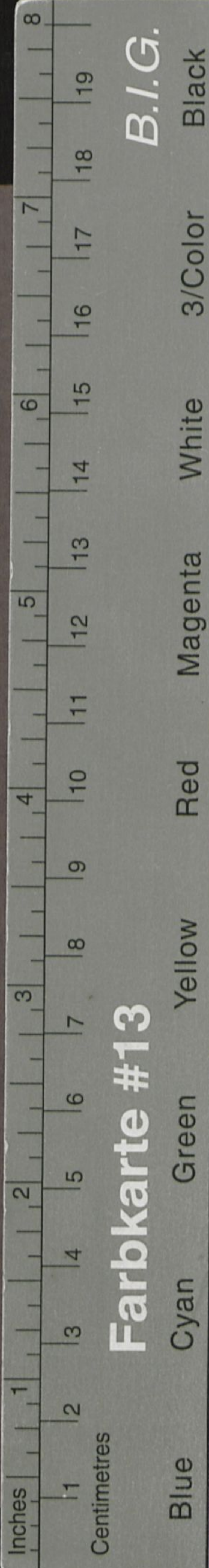

264

Farbkarte #13

B.I.G.

Bl. 534, 4.

B. m

II C
1676

MICHAELIS
lis Haslobñ Berlinen-
fis M. Ornithus
Auceps.

CVM ALIISEIVS
dem Carminibus.

FRANCOFORDIÆ
CIS VIADRVM, ANNO
LXXI. supra
D. & M.

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HÄLE
(SAALE)